

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/113/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5304899912
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5304899912.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobkyne W. T., bytom U., Ľ. M. č. XX, zastúpenej JUDr. Stanislavom Záhumenským, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v A., A. X. č. XXXX, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Bratislava, Chlumeckého č.2, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a o priznanie nemajetkovej ujmy o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/9/2004-254 zo dňa 30.9.2009, v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/9/2004-265, zo dňa 14.12.2009, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu spolu s opravným uznesením potvrďuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom č.k. 5C/9/2004-254 zo dňa 30.9.2009 spolu s opravným uznesením č.k. 5C/9/2004-265 zo dňa 14.12.2009 zamietol návrh žalobkyne a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa podaným návrhom sa domáhala majetkovej ako aj nemajetkovej ujmy na tom skutkovom základe, že Okresný úrad Kysucké Nové Mesto, Katastrálny odbor svojim postupom - nezapísaním údajov do katastra nehnuteľnosti v súlade s dedičským osvedčením D 836/94, Dnot 167/94, porušil svoje povinnosti dané mu katastrálnym zákonom. Preto žiadal, aby súd žalovaného titulom nesprávneho úradného postupu zaviazal zaplatiť žalobkyňi majetkovú ujmu vo výške 63.467,55 Sk a nemajetkovú ujmu vo výške 80.000 Sk a zároveň, aby bol žalovaný zviazaný uhradiť jej vzniknuté trovy konania a všetky sumy zaplatiť spolu s 13% úrokom z omeškania odo dňa podania návrhu až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa poukázala na to, že osvedčením o dedičstve D 836/94, Dnot 167/94 po otcovi zdedila aj parcelu č. 4645 TTP s výmerou 5607 m² zapísanú na LV č. XXXX kat. územie X. Q. J.. Na poručiťela bola zapísaná v 1-ici a podľa uvedeného uznesenia ona z tejto parcely zdedila polovicu, teda 1-inu. Katastrálny odbor OÚ v Kysuckom Novom Meste v rozpore s uvedeným uznesením o dedičstve jej zapísal ako vlastníctvo iba 1/8-inu a keďže vedela, že na otca ostala ešte časť parcely stále zapísaná, informovala sa u príslušných orgánov, čo sa stalo zo zvyškom parcely, no list vlastníctva jej nechceli vydať. Dva roky ju zavádzali, ignorovali jej žiadosti a vysvetlenie. Ako známej vlastníčke jej nemali vyvlastniť časť parcely. Vyvlastňovacie rozhodnutie jej doručili. Až po dlhšom čase jej bolo vyvlastňovacie

rozhodnutie zaslané a zistila, že peniaze má uložené na SPF Žilina. Na ich vydanie musela doložiť overené dedičské rozhodnutie. Bolo jej zámerne znemožňované dostať sa k jej peniazom a nakladať s jej vlastníctvom. Materiálnu ujmu vypočítala ako rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti, na základe verejného prísľubu vo výške 150 Sk za 1 m² a sumou, ktorá jej bola vyplatená na základe vyvlastnenia, t.j. 42.052,50 Sk. Žiadala zaplatiť sumu 63.078,75 Sk ako rozdiel súm 105.131,25 Sk (700,875 m² x 150 Sk) - 42.052,50 Sk + administratívne náklady vo výške 388,80 Sk a trovy konania. Nemateriálnu ujmu vo výške 80.000 Sk žiadala za poškodenie dobrého mena, zvýšenie psychickej záťaže, prežívania stresov a celkovej morálnej ujmy.

Žalovaný poukazoval na nedôvodnosť návrhu. Uviedol, že Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje pojem škody, ani neupravuje rozsah jej náhrady, preto je potrebné podľa § 20 aplikovať všeobecnú úpravu, teda úpravu podľa Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. V časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala práva na náhrady nemajetkovej ujmy, navrhoval žalobu zamietnuť. Pokiaľ ide o nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 63.078,75 Sk, žalobkyňa poukazovala na rozsudky Najvyššieho súdu SR, v ktorých je obsiahnutý výklad, kedy existuje vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu a škodou. Podľa týchto rozhodnutí musí ísť o vzťah priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je sprostredkovaný. Príчинná súvislosť musí byť s istotou preukázaná, pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Žalovaný ďalej poukázal na kúpnu zmluvu zo dňa 29.6.1999, ktorá bola uzatvorená medzi žalobkyňou ako predávajúcou a Kysuckým Novým Mestom ako kupujúcim, na základe ktorej predala žalobkyňa svoj spoluvlastnícky podiel k pozemku o veľkosti 1/8-ina, pričom dohodnutá kúpna cena bola vo výške 60 Sk za m². Pokiaľ bol vlastnícky podiel žalobkyne k pozemku o veľkosti 1/8-iny vyvlastnený rozhodnutím Okresného úradu v Kysuckom Novom Meste č. ŽP 99/07290/FZI zo dňa 5.11.1999 za rovnakú cenu, za akú kúpnu zmluvou žalobkyňa previedla svoj spoluvlastnícky podiel k pozemku, nie je potom zrejmé, v čom má spočívať škoda. Kysucké Nové Mesto uznesením mestského zastupiteľstva zo dňa 25.6.1999 schválilo výkup pozemkov za cenu 60 Sk za m² pod výstavbu ložiskového závodu INA. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.6.1999 žalobkyňa vedela, že predáva svoj spoluvlastnícky podiel, ktorý nekorešponduje s veľkosťou spoluvlastníckeho podielu k pozemku, podľa osvedčenia o dedičstve D 836/94, Dnot 167/94, preto už pri podpise kúpnej zmluvy mohla žalobkyňa vedieť o nesprávnom zápise na príslušnom LV, keďže sa v ňom uvádza, že nehnuteľnosť je zapísaná na LV č. XXXX pod B 5 v podiele 1/8-iny na navrhovateľku. Túto nehnuteľnosť nadobudla žalobkyňa dedičským rozhodnutím D 836/94, D not 167/94. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania. Poukázal na kúpnu zmluvu zo dňa 29.6.1999. Z tejto zmluvy bolo zrejmé, že žalobkyňa predávala spoluvlastnícky podiel, o ktorom vedela, že nekorešponduje s veľkosťou spoluvlastníckeho podielu k pozemku, ktorý získala podľa osvedčenia o dedičstve.

Súd prvého stupňa námietku premlčania posudzoval podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Zákona č. 58/1969, v zmysle ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky od dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Prvostupňový súd konštatoval, že nárok žalobkyne je premlčaný, nakoľko premlčacia doba 3 roky začala plynúť odo dňa, kedy sa poškodená, teda žalobkyňa dozvedela o škode. Pri podpise kúpnej zmluvy dňa 29.6.1999 žalobkyňa vedela aká je výška jej spoluvlastníckeho podielu podľa dedičského rozhodnutia D 836/94, Dnot 167/94. Z uvedenej kúpnej zmluvy vyplynulo, že predáva 1/8-inu E 4645 TTP o výmere 5607 m², pričom podľa dedičských rozhodnutí zdedila 1-inu uvedenej parcely. Keďže žalobu podala až 26.6.2003, podala po uplynutí premlčacej 3-ročnej lehoty, preto súd považoval jej nárok za premlčaný, preto žalobu zamietol.

Prvostupňový súd napriek tomu, že konštatoval, že nárok je premlčaný, ďalej uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa nepreukázala ani vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou. Základnými predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktoré musia byť súčasne splnené sú protiprávne konania, teda nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Zodpovednosť podľa Zákona č. 58/1969 Zb. je zodpovednosťou objektívnou bez ohľadu na zavinenie, ktorých sa nemožno zbaviť. V danom prípade prvostupňový súd mal za to, že išlo o nesprávny úradný postup správy katastra, keď žalobkyňa nesprávne zapísala podiel podľa dedičského rozhodnutia a v tomto smere nevykonala nápravu. Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje pojem škoda, ktorá sa ma uhradiť, preto bolo potrebné aplikovať všeobecnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka, keď podľa ustanovenia § 442 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti možno chápať škodu ako ujmu,

ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Materiálnu ujmu si žalobkyňa vyčíslila ako rozdiel medzi verejným prísľubom 150 Sk a sumou, ktorá jej bola vyplatená na základe vyvlastnenia - uznesenia miestneho zastupiteľstva v Kysuckom Novom Meste č. 8/99 zo dňa 24.6.1999 vo výške 60 Sk + administratívne náklady. Žalobkyňa použila pojem verejný prísľub, aj keď Občiansky zákonník tento pojem pozná, nejde o verejný prísľub ako jednostranný právny úkon podľa § 850 O.z., nakoľko týmto úkonom niekto verejne vyhlási, že poskytne plnenie inému, ak splní podmienky určené vo verejnom prísľube. V danej veci bola suma iba navrhovaná, hovorilo sa o nej, písalo sa o nej v tlači. Ako žalobkyňa uviedla, boli rôzne šumy o jej výške, ale nikdy nebola verejne prísľúbená, keď schválená bola vo výške 60 Sk. Súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobkyňa dňa 29.6.1999 odpredala Mestu Kysucké Nové Mesto svoj podiel po 60 Sk za 1 m² a za takú istú sumu jej bola aj parcela vyvlastnená. Súd má za to, že žalobkyni škoda nevznikla a túto si nemôže uplatňovať ako rozdiel medzi sumou, ktorá bola navrhovaná, teda 150 Sk a prezentovaná v tlači a sumou, ktorá bola na základe uznesenia mestského zastupiteľstva schválená uznesením č. 8/99 zo dňa 24.6.1999. Mesto Kysucké Nové Mesto vo svojom vyjadrení jednoznačne uviedlo, že nemá vedomosť ani doklady o tom, že by sa citované pozemky vykupovali, resp. vyvlastňovali pred alebo po vydaní uznesenia mestského zastupiteľstva Kysucké Nové Mesto č. 8/99 zo dňa 24.6.1999 za inú cenu. Cena týchto pozemkov podľa Vyhlášky č. 465/1991 Zb. v znení Vyhlášky č. 608/1992 Zb. a Vyhlášky č. 265/1993 Z.z. je 2 Sk za m² podľa BPEJ. Žalobkyňa v konaní výšku škody nepreukázala. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, preto súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p., keď prihladol na majetkové pomery žalobkyne, ktorá je invalidnou dôchodkyňou a iný príjem nemá a tiež na okolnosti prejednávanej veci, teda skutočnosť, že Správa katastra v Kysuckom Novom Meste nesprávne úradne postupovala, keď žalobkyni nesprávne zapísala podiel podľa dedičského rozhodnutia a nevykonala v tomto smere opravu, čím sa stala jedným z článkov reťazca príčin a následkov. Preto aj keď žalovaný bol v konaní úspešný, s poukazom na ustanovenie § 150 O.s.p. mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť a žalobe vyhovieť. Poukázala na to, že podstatou jej žaloby bola tá skutočnosť, že si Správa katastra v Kysuckom Novom Meste nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývali zo zákona a nepodávala jej informácie, ktoré žiadala a mala na ne nárok. Roky ignorovala vykonať opravu, ktorú jej umožňoval zákon vo vlastnej kompetencii, keďže podklady - právoplatné uznesené o dedičstve mala k dispozícii. Takýmto spôsobom ako občan nebola informovaná žiadnym spôsobom čo sa deje s jej vlastníctvom, aj keď je vlastníkom známym, nemohla sa včas a účinne brániť proti takým zásahom ako bolo vyvlastňovanie, či scudzenie - prepis na iné osoby. Informácie v prípade výkupu pre INA Kysuce boli len dostupné len tým, ktorí sa zdržiavajú v Kysuckom Novom Meste, chodia na schôdze, či na úrady, kde si môžu prečítať vyhlášky. Pretože od orgánu katastra nemohla získať informácie, ani nemohla tušiť, čo sa deje s jej vlastníctvom. Všetky jej postupy a písomnosti, ktoré musela adresovať kvôli tejto nezákonnosti katastrálneho orgánu, prokuratúre, orgánov OÚ v Kysuckom Novom Meste, úradu geodézie atď. ju stáli nemálo energie, času a finančných prostriedkov na papier, poštovné, telefonáty, získavanie informácií, fotokópii a iné s tým súvisiace potreby. Suma za pozemok za 1 m² bola pôvodne deklarovaná Kysuckým Novým Mestom, že bude 150 Sk. Takto je to uvedené aj v zápisnici zo zasadnutia poslancov Mesto Kysucké Nové Mesto, ktorú osobne videla. Podobnú informáciu jej poskytli neskôr iné osoby, že sa ide vykupovať po 150 Sk za m². Prekvapená bola neskôr cenou v kúpnej zmluve, ale núdza ju prinútila, že aj za túto cenu podiel predala. Žalovaný účelovo poukazuje a zdôrazňuje skutočnosť, že dobrovoľne predala svoj podiel za 60 Sk za m². Žiaľ, za dohodnutú kúpnu cenu Slovenskej republiky označujú a akceptujú orgány ceny, ktorú nanúti subjekt, ktorý chce pôdu získať. Nejde o žiadnu dohodu, len o nútený súhlas s predloženou kúpnu cenou, zmluvou a jej obsahom. Podstatou veci v tomto prípade nie je to, že jej vyvlastnený podiel bol vyvlastnený za rovnakú cenu, za akú predala. Podstatou žaloby je nesprávny, či nezákonný postup katastrálneho orgánu, ktorý v rozpore s právnou listinou skreslil jej obsah a poškodil ju na vlastníctve a tým aj na právach, nesúhlasí s odpredajom ďalšej časti vlastníctva za nadiktovanú cenu, možnosť napadnúť účelový znalecký posudok, resp. rozhodnutie o výške ceny za m². Nesúhlasí s tým, že ide o premlčanie nároku - o veci sa mohla dozvedieť až z úradnej listiny, keďže jej kataster nevydával LV, nemohla zistiť, že pôda ...Súd si nesprávne osvojil, že premlčacia lehota začala plynúť od momentu podpisu kúpnej zmluvy na jej podiel.

Vtedy netušila, že časť zapísanú na otca, vyvlastnia. Odvolateľka považuje námietku premlčania za účelovú. Preto s poukazom na uvedené, navrhla, aby odvolací súd jej odvolaciemu návrhu vyhovel.

K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný. Uviedol, že namietaným pochybením Okresného úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru právo žalobkyne, vyplývajúce z jej spoluvlastníckeho podielu k predmetnej nehnuteľnosti nezaniklo - zápis do katastra nehnuteľnosti na základe osvedčenia o dedičstve sa vykonáva záznamom, ktorý podľa § 5 ods. 2 Katastrálneho zákona nemá vplyv na vznik, zmenu alebo zánik práv k nehnuteľnostiam. Možnosť navrhovateľky disponovať príslušným spoluvlastníckym podielom, t.j. možnosť tento spoluvlastnícky podiel speňažiť za výhodnejších podmienok, ako tomu bolo na základe rozhodnutia o vyvlastnení zanikla až právoplatnosťou rozhodnutia o vyvlastnení. Namietané pochybenie Okresného úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru teda nebolo priamou príčinou škody. Aj pokiaľ by bola existencia škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom orgánu štátu a škodou preukázané, právo na náhradu škody by bolo premlčané, keďže žaloba bola podaná až po uplynutí objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania práva na náhradu škody by bolo potrebné žalobu zamietnuť, aj keby boli preukázané podmienky zodpovednosti žalovanej škody, ktorej náhrady sa navrhovateľka domáha. Podľa žalovanej neboli tieto podmienky zodpovednosti za škodu preukázané. Navrhol preto rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania.

V preskúmvanej veci bolo odvolacím súdom rozhodnuté rozsudkom č.k. 5C/62/2010-290 zo dňa 30.3.2010, v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/62/2010-296 zo dňa 30.3.2010, ktorým krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s opravným uznesením potvrdil. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Na základe dovolania žalobkyne Najvyšší súd SR uznesením č.k. 4Cdo/226/2011-363 zo dňa 20.decembra 2011 rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30.marca 2010 sp. zn. 5Co/62/2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sa uvádza, že podľa § 237 písm. f) O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolacieho súdu bolo konanie pred odvolacím súdom postihnuté vadou vyplývajúcou z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Ďalej Najvyšší súd SR uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní síce nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale musí odpovedať na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Zdôraznil, že Zákonom č. 384/2008, ktorý nadobudol účinnosť 15.októbra 2008, bol doterajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného odsekom 2, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré však môže na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť o ďalšie dôvody, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia. K takejto situácii však môže dôjsť len za predpokladu úplného a presvedčivého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala priznania majetkovej ujmy (náhrady škody) spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa Zákona č. 58/1969 Zb. vo výške 63.467,55 Sk (2.106,73 eur) a nemajetkovej ujmy 80.000 Sk (2.655,51 eur), čo súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia aj uvádza. Podľa označenia predmetu konania v záhlaví rozsudku súdu prvého stupňa, tento konal len o nároku žalobkyne vyplatenie (priznanie) nemajetkovej ujmy. Tomuto však nekorešponujú dôvody samotného rozhodnutia, nakoľko súd vec samú právne posudzoval podľa Zákona č. 58/1969 Zb., nielen pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania (§ 22 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb.), ale aj pokiaľ ide o posúdenie splnenia základných predpokladov zodpovednosti za škodu, spôsobenú nesprávnym právnym postupom. Odvolací súd aj napriek týmto nezrovnalostiam a tiež bez toho, aby sa vyporiadal s námietkami žalobkyne, uvedenými v jej odvolaní, a tiež jej odvolacím petitom, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, pričom z dôvodov jeho rozsudku nie je zrejmé, v čom videl správnosť

rozhodnutia súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa totiž v obave, že otázku premlčania nároku neposúdil správne, sa ďalej zaoberal vecou samou. Z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu (pre ich nedostatok) nie je možné zistiť, či odvolací súd považoval vyriešenie otázky o premlčaní nároku a na to nadväzujúce zamietnutie žaloby za správne, resp. či riešenie uvedenej otázky nebolo správne a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil z dôvodu nedôvodnosti uplatneného nároku podľa Zákona č. 58/1969 Zb. Preto s poukazom na uvedené, považoval dovolací súd za závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po zrušujúcom uznesení dovolacím súdom sa vec dostala opäť do štádia preskúmania rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2, 4 O.s.p. a v spojení s ustanovením § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla odvolateľka vo svojom odvolaní, konštatuje, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie vecí, ba prekročil svoje dokazovanie po tom, keď žalovaný vzniesol námietku premlčania žalovaného nároku, na ktorú prvostupňový súd musel prihliadnuť a správne konštatoval, že uplynula zákonom stanovená 3-ročná lehota, počas ktorej si žalobkyňa mohla podanou žalobou uplatniť svoje právo, no toto neuplatnila. Aj podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne postupoval v súlade s ustanovením § 22 ods. 1 Zákona č. 58/69 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za 3 roky odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 26.6.2003. Žalobkyňa pri podpise kúpnej zmluvy dňa 29.6.1999 vedela, aká je výška jej spoluvlastníckeho podielu podľa dedičského rozhodnutia D 836/94 a Dnot 167/94. Z tejto kúpnej zmluvy totiž vyplývalo, že predáva 1/8-inu parcely E 4645 TTP o výmere 5607 m², pričom podľa dedičských rozhodnutí zdedila 1-inu uvedenej parcely. I odvolací súd neuveril tvrdeniam žalobkyne, ktoré uvádzala, že ona o škode nevedela ani netušila, pretože tak, ako uvádza prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, zo zoznamu žiadosti návrhov a sťažností, ktoré sa nachádzajú v preskúvanom spise, ktoré žalobkyňa súdu predložila, pod č. 3 až 21 vyplýva, že žalobkyňa už dňa 8.7.1999 podala žiadosť na Mestský úrad odbor výstavby Kysucké Nové Mesto o informácii k výkupu parcely 4645 pre stavbu INA. Pod bodom 20 sa nachádza odpoveď Katastrálneho úradu Žilina z 31.5.2000 na sťažnosť žalobkyne, kde je zavádzajúce tvrdenie, že kataster nemôže rozhodnúť o oprave, lebo mu chýbajú dedičské rozhodnutie. Pod bodom 21 je ďalej sťažnosť žalobkyne na katastrálny úrad - odbor kontroly v jeho písomnosti zo dňa 31.5.2000. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že žalobkyňa vedela, že jej škoda vznikla a preto možno nepochybne konštatovať, že žalobkyňa si v zákonom stanovenej 3-ročnej lehote žalobu na súde neuplatnila, keď ju uplatnila až po jej uplynutí, ako je vyššie uvedené dňa 26.6.2003. Prvostupňový súd napriek uvedenému pre prípad, žeby sa odvolací súd nestotožnil s týmto záverom, zaoberal sa aj ďalšími zákonnými predpokladmi pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Keďže odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o premlčaní nároku žalobkyne, konštatuje, že prvostupňový súd len pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s týmto jeho záverom, uskutočnil aj vecné prejednanie žalovaného nároku. Keďže odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že nárok žalobkyne je premlčaný, už nebolo dôvodné preskúmať vecnú správnosť ďalších dôvodov zamietnutia žaloby. Odvolací súd s poukazom na citované zákonné ustanovenie § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok

okresného súdu potvrdil, keďže sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že nárok žalobkyne nie je dôvodný, pretože tento zanikol, keďže si ho neuplatnila v zákonom stanovenej 3-ročnej lehote. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nepovažoval za dôvodné uvádzať ďalšie odôvodnenie, pretože sa, ako je už vyššie uvedené, v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tej časti, kde súd právne posudzoval premlčaciu lehotu.

V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Preto by mu postupom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. patrilo právo na náhradu odvolacieho konania, no keďže si ich v odvolacom konaní neuplatnil, odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .